

SMRT JE NEJLEPŠÍ LÉKAŘ

„... a nikdo, pánové, opakuji, **NIKDO** mimo nás tři, se o této akci nesmí dozvědět naprosto **NIC!**“ řekl Nejvyšší Voják. Zavrzaly židle, a když zasvištění salutujících paží ukončilo přísně tajnou poradu na vzdáleném ministerstvu obrany, sundal si Slintavka Charl tlustá černá sluchátka a začal si mnout otláčené uši. Slintavka Charl se usmál. Tlustá moucha bzučící na okně v úplně prázdné místnosti, pronajaté v posledním patře kancelářského domu **van Truscot ltd.**, padla na zaprášený parapet ke svým mumifikovaným předchůdkyním.

Místnost vlastně zas až tak prázdná nebyla. U okna se zataženými žaluziemi, kterými pronikaly tenké žluté šípky slunce, stál stůl, na něm magnetofon a nevelká, ale výkonná armádní vysílačka. U stolu kovová židle a na ní takový menší padesátiletý obr – Slintavka Charl. Bylo tam také omamující vedro. Slintavkova košile byla v podpaží skoro až k opasku kalhot tmavá potem. Charl si pohladil vlhkou pleš, odstříkl slané kapky z prstů a kapesníkem vysušil lesklý proužek slin, vytékající z povislého levého koutku úst. Polovinu obličeje nad ním měl po jednom nešetřeném výslechu úplně mrtvou. Duhovka v strnulém oku vybledla a celé získalo barvu staré slonoviny protkané krvavou sítí popraskaných žilek; zornice se stáhla do horizontální šterbiny – pohled na boku ležícího hada. Snad právě proto, když se usmál, umíraly mouchy.

Přetočil kazetu v magnetofonu kousek zpět a stiskl PLAY. Veliká klávesa pod jeho ukazováčkem téměř zmizela.

„...klt.“, znovu se ozval hlas Nejvyššího Vojáka. „Krycí jméno operace je Mrtvá srna a bez...“

Hlwžžžd.

Tlustý ukazováček převinul pásek ještě dál.

„...te si, jakou na sebe berete zodpovědnost!“ Chvilí reproduktor jen hluše šuměl. Významná odmlka se neúměrně protahovala: „Vaši zodpovědnost... A teď – zopakujte rozkaz!“ štěkl najednou ostrý hlas Nejvyššího Vojáka, jenž byl téměř okamžitě vystřídán jiným,

hlubším a zřetelně subalterním: „Rozkaz, pane! Tak tedy: Ve čtvrtek 15. 8. ráno v sedm třicet nastoupím v Havenhavenu na výletní loď SEAGIRL, která bude kotvit u mola číslo sedmnáct. Heslo pro kapitána je: “Rotory se točí,, odpověď – “Snad nám to vydrží,,. V sedm patnáct se nalodí šedesát dva děti pod dohledem šesti vychovatelů... Mně se ty děti pořád nechtějí líbit, pane!“

„Žádný strach, majore. Je to ta nejdokonalejší kamufláž na jakou jsem přišel. Koho by napadlo, že na té lodi je mimo těch dětí ještě... něco navíc – che, che.“ Nejvyšší Voják se z magnetofonu samolibě zasmál. „Tak dál!“

„V sedm třicet vyplujeme na standardní vyhlídkovou cestu podél pobřeží. Přesně v devět čtyřicet osm kapitán své základně nahlásí poruchu; zadření ložiska na... na... aha, na první hřideli? No to už bude vědět on. Maximální rychlostí pojedeme dál, ovšem přímo do bodu V. Tam na nás bude čekat T.T. jednotka. Její velitel se mi prokáže heslem: Nad kaktusem prší, já mu odpovím: To snad není možné, taková škoda. Vychovatelé s dětmi budou pod záminkou nebezpečí otřesů zavření uvnitř lodi. V jedenáct patnáct vyložíme náklad. Pak se vrátíme na výletní trasu a poplujeme do přístavu.“

„Přesně tak,“ ozval se Nejvyšší Voják, „zažehně je z paluby těsně před tím, než přistanete u Věčka. Musí to co nejdéle vypadat jako obyčejný školní výlet.“ Nejvyšší Voják se hlasitě nadechl: „Mňo, a to je vlastně celé... Nakonec snad, pánové, ještě jednou zopakuji, že nikdo, opakují, **NIK**...“ Cvak. Ukazováček se zabodl do stopky.

Slintavka Charl se znovu usmál. Žádná z much to však již nemohla ocenit. Vstal a s popiskováním odešel na záchod. Do hvízdání se vmísilo keramicko-hydraulické cvrčení. Nespláchl. Když se vrátil, vytáhl z pod stolu papundeklový kufr a uložil do něj vysílačku i magnetofon. Bručení dlouhého zipu kolem víka zavazadla mu připomnělo vlastní nezapnutý poklopec. Otřel si sliny, sfázoval pleš a přešel po laciném šedém stářím zkrabatělém koberci ke dveřím do chodby. Ostražitě se zaposlouchal. Protože se zpoza dveří neozývalo nic neočekávaného, vlastně vůbec nic, polovina modravých rtů se svraštěla a opět se ozvalo meluzínovité hvízdání. Zacinkal klíč, vrzla klika, a poté, co za ním zaklaply dveře, nezůstalo po Slintavkovi v šeré místnosti nic než pronikavě čpavý zápach potu a zvětralé moče.

Ve čtvrtek 15.8. v deset nula nula se nizoučko nad mořem na západ od Havenhavenského přístavu řítíl malý výkonný vrtulník typu DESERT MOUSE. Jeho jinak ladnou siluetu hyzdily dvě protáhlé konstrukce přichycené na špinavé modrých bocích těsně za oběma dveřmi. Z konstrukcí vyčnívaly zvláštní, aerodynamice zcela odporující – no snad rakety. Na každém boku dvě. Místo špiček začínaly spíš něčím jako velký kulatý tác na nošení piva – samozřejmě bez toho rantlu.

Slintavka Charl krátce vyhlédl na temnou hladinu uhánějící deset yardů pod rachotícím strojem a s úsměvem se otočil na pilota: „Špatný počasí na výlet pro dětičky, co říkáš?“ Pilot lehkým pohybem kniplu vyrovnal náraz větru. Rychle mrkl na Charla a ještě rychleji přilepil oči zpátky k nízké kalné obloze. Vrtulník se znovu nepříjemně zhoupł.

„Jo, to jo... a nesměj se na mě, prosím tě.“

Při Slintavkově smíchu nejenže umíraly mouchy; lidem se z něj někdy dělalo dost špatně.

Slintavka však měl k smíchu důvod. Před slabou půlhodinkou vysílačka zachřčela očekávanou zprávou o poruše na lodi SEAGIRL.

„Zadřelo se jim ložisko na předlokové hřídeli. Taková smůla smůloucí,“ vesele si pomumlával a zabořil prsty do klávesnice svého KNEETOPU. Výřez mapy na monitoru poposkočil, jak se změnilo měřítko. Aniž by zvedl hlavu přikázal: „Zpomal trochu, musíme je chytit co nejbliž zlomu.“ Ryk motoru se poslušně zmínil.

Po několika dalších minutách se mračná čára přibližujícího se pobřeží začala zaostřovat: v Slintavkově dalekohledu ostře kontrastovala rozervaná čerň vysokých skal s bílou šlehačkou těžkého příboje.

„To musej bejt voni!“ vzrušeně odtrhl oko od okuláru, „na dvou hodinách!“ Napřáhl ruku a opřel ukazováček o chvějící se plexisklo.

Kurs vrtulníku se nepatrně změnil.

„Je to dobrý, je to výborný!“ šeptal si Charl, znovu přísátý k dalekohledu. Zapomenuté sliny oslizly celý předeek jeho tmavě modrého svetru.

„Támhle je teprve útesová bója!“ vykřikl. „Chytneme je ještě před hranou, ještě před zlomem!“ Prudce se narovnal a rozradostněně plácl pilota do ramene. „Přesně jak sem to chtěl!“

Muž na vedlejším křesle se zavrtěl. V černé kůži jeho kratičkových bezprstých rukavic vyvstaly bílé hrboly kloubů, jak začal pěsti do řídící páky, a v bledém, nezdravě vychrtlém obličejí mu zacukalo.

„Říkal jsi něco?“ nakrčil obočí Slintavka a srovnal si sluchátka interkomu.

„Nee.“ Zaskřípěl až na druhý pokus pilot.

Nelidské oko se zabodlo do úzkého profilu tváře nad kniplem. „Připadáš mi nák nervózní, Alfi...“

„Už je taky vidím!“ chraplavý hlas pilota tentokrát nezahlasil a zarezoval radostným vzrušením. Jen on sám věděl nakolik bylo hrané.

Charl se na něj konečně přestal dívat, a pak už jen oba hypnotizovali teničkou barevnou čárečku, která se postupně měnila v řvavě oranžovozelenou, před očima se stále zvětšující loď; loď svými barvami až nevkusně kontrastní proti pohřebně temnému moři.

* * *

„Neslyšíte něco, majore?“ otočil se kapitán na vedle stojícího muže, choulícího se v těžkém kabátu z šedého synflanelu, „takové nějaké klepání?“

„Že by se nám opravdu něco zadíralo?“ napjatě se usmál dotázaný, a už ostrážitě vyhlížel z oken; pak dokonce odešel z vyhrátého můstku. Když se vrátil, zavrtěl ustaraně hlavou. „Ten příboj dělá strašnej kravál a děcka uvnitř hrajou nějakou bláznivinu, u který je zřejmě nejdůležitější co nejhlasitěj ječet. Jinak nic.“

Kapitán si před nápořem studeného větru zvenčí přitáhl klopky zlatem posíté uniformy. Rychle plující loď se na dlouhých táhlých vlnách pravidelně a zešíroka houpala. Majorovi to nedělalo dobře, stejně jako smutná šed' všude kolem za občasným špláhcancem pěny uplakaným předním sklem můstku. V duchu sprostě nadával na celý dnešní úkol a hlavně na tu „dokonalou“ kamufláž, vyprodukovanou samotným Nejvyšším Vojákem. „Dvaasedesát malejch dětí!“ zašep-tal do panujícího hluku. Otrásl se, když mu ledový prst zod-povědnosti přešel po páteři. „Operace **Mrtvá srna**; kdo jen moh'

přijít na takovou hovadinu...?!“ ani tato slova nebyla určena nikomu cizímu, a tak poslušně zmizela ve víru zvuků na maximum jedoucí lodi.

* * *

Tak deme na to!“ stáhl si Slintavka Charl hledí u přilby a zmáčkl červený knoflík na pultíku u pravé ruky. Na kouřovém plastiku před okem mu krátce bliklo zelené REDY a vzápětí se slabě rozežhnul kříž zaměřovače. Odklopil oranžovou krytku nad druhým tlačítkem s červeným nápisem FIRE a jemně ho pohladil palcem s olámaným nehtem. „Myslíš si taky, Alfe, že peníze jsou nejlepší lék na světě?“

* * *

„Kapitáne!“ vykřikl kormidelník, když se přímo proti nim vyřítíl v ostré zatáčke ďábelsky nakloněný vrtulník.

To bylo poslední slovo, které kdy padlo na můstku výletní lodi SEAGIRL.

* * *

„Akce!!!“ zařval Slintavka Charl a zarazil tlačítko FIRE do pultíku. Dvanáctihlavňový rotační kulomet, synchronizovaný s jeho okem, svádívě rozkmital celý stroj.

* * *

Kapitán ještě zablédl, jak se pod břichem vrtulníku rozzářil dlouhý, jedovatě oranžový plamen.

Gejzír kulek nejprve smetl kormidelníka. Velký střep z roztříštěného okna mu seřízl tvář i s pravým uchem a dlouhá tlustá tříška vyštipnutá z kormidelního kola projela bulvou jeho úlekem vytřeštěného oka, takže celá hlava, kulkami odervaná od těla, vypadala jako nechutně přerostlá jednohubka.

Kapitána samotného smršť střel nadzdvihla a přirazila k zadní stěně můstku, kde pod jejich nárazy, splývajícími v jeden trhavě pleskavý zvuk, několik sekund exalticky křepčil, dokud se nerozpadl na hromadu šubavého masa, z něž stoupal smrdutý bílý dým a mezi bílou tříští kulkami rozšviháných žeber vytékaly pletence sliznatých střev obalené žlutým tukem. Jeho bílá čepice, nyní s uraženým štítkem, se rychle naplnila krví, stékající z prostřílené stěny: maličký

červený rybníček žijící vlastním životem drobných napěněných vlánek.

Major šel instinktivně k zemi. Voják. Rozplácl se na podlaze a vytřeštěně sledoval, jak přes práh rozstřílených dveří telegrafistovi kabiny zurčí rudá peřej, která mu, podle momentálního náklonu lodi, zatékala mezi knoflíky kabátu na hrudník, kde ne nepříjemně hřála. Šokem vykořeněná mysl si okamžik pohrávala s představou, jak by tu peřej zdolával na svém sedmichlapovém nafukovacím diverzšifu (kvůli tomuto výcviku, jímž kdysi dávno prošel, byl ostatně právě teď tady – prý když se vyzná v lodích...) trojka vlevo krátce zakonturuje, pak celá šestice zaboří pádla hluboko do krve a vystřelí člun přes nebezpečný vracák... Pádla do krve? Krev? KREV?! Major se vzepřel na rukou.

V tom samém okamžiku začal Slintavka luxovat můstek druhou dávkou.

Ohlušený major si nepříčetně roztrhl krví prosáklý kabát – knoflíčky od zrudlé košile zacvrčely vzduchem – a začal si z chlupatého hrudníku a břicha stírat telegrafistovu krev. Najednou mu na místě levého oka vytryskl gejzír, po kterém zbyla černá díra přes půl obličeje. Urvaný nos se na cárech kůže zhoupl před pokleslou čelistí – další střely změnily majorovu hlavu v obrovský cákanec na zdi, kterým k podlaze, jako maličké parníčky, sjížděly mezi rosolovitými ostrůvky mozku bílé kousky rozdrčených zubů.

Další Slintavkova dávka už jen drtila přístroje, trhala železo a rozstříkovala mrtvou krev.

* * *

„Rakety!“ rozkázal Charl. Alfi odpálil všechny čtyři naráz. Vrtulník se vzhoupal a v jeho kabině do štiplavých zplodin střelného prachu zavanula spálená barva.

Reaktivní střely letěly ještě podivněji než vypadaly – pomaličku, zdálo se, že jen taktak nepadnou do moře – tím, kde mají normální rakety špice téměř kolmo k nebi. Těsný zástup čtyř dvaapůlyardových doutníků s ukousnutou špičkou, kreslící do oblohy čtyři černé kouřové stuhý odnášené větrem. Nad neovládanou lodí se rakety rozdělily, klesly, a těsně nad palubou se otočily vzhůru nohama, takže nyní k nebi směřovaly zčernalé otvory jejich dýmajících trysek.

Několik dětí vyběhnuvších na palubu úžasem otevřelo ústa, když trup lodi kovově zaduněl pod plochými čely dosednuvších raket. Jedna se tyčila na přídi, druhá uprostřed na levoboku, třetí na pravoboku a poslední na zádi. Jako čtyři náhradní poblařávající komíny. Neřízená SEAGIRL se líně stáčela po vlnách. V následujícím okamžiku trysky raket explodovaly uragánem energie. Během sekundy loď zmizela v obrovském víru, z nějž ječivě prýštila oblaka vroucí páry — žhavé plyny zasáhly i vrtulník a prudce jím mrštily proti olověným mrakům.

Pak vše ustalo. Vrtule opět klesnuvšího stroje rozháněla poslední šedivé cáry kouře. Oba muži napjatě vyhlíželi pod sebe. Bledý Alfi rytmicky zatínal zuby, až mu propadlé tváře na boulich kmitajících svalů skoro tančily. Vřící moře se postupně uhlazovalo černými hřbety vln a jen velké bubliny naznačovaly, že se tu cosi stalo. V jedné obzvlášť velké na hladinu vyhřezlo několik pestře oblečených postaviček. Znovu krátce zakvílel kulomet. Odrazy smrtícího plamene zatančily na vlnách, a pak na kulkami našlehaném moři zbyly už jen ty vlny. Slintavka vesele řekl: „Zdejší rybičky by mi měly poslat pohlednici k vánocům!“ Smál se svému vtipu, až se rozkašlal. Zdravá tvář mu zbrunátněla. „Padáme vocaď, Alfi!“ zasípal a celou cestu zpět znělo v Alfových sluchátkách jeho meluzínovité popiskování.

* * *

O měsíc později. V malém oprýskaném hotýlku na periférii Havenhavenu.

„Tak jak se cejtíš jako těžkej pracháč?“ Slintavka roztažený v posteli s uváleným, ohavně špinavým povlečením odhodil noviny na proslapanou dřevěnou podlahu. Alf, zasmušile studující závěj pozdních much na okenním rámu, si hluboce povzdychl.

„Takže ukončili pátrání?“ Spíš než otázka to bylo konstatování, „no taky už bylo na čase, ne?“ řekl a vstal z rozvrzané židle, protáhl se, vrazil ruce do kapes umolousaných riflí a přešel k posteli. „Ale jako pracháč se budu cejtit, až přes výpis ze svého konta neuvidím z vokna.“

Charl už ho ale neposlouchal. Zasněně civěl do krajiny svých fantazií a hvízdal si. Jeho obličej zasněním nabyl další dávku pří-

zračné odpudivosti. „Víš, Alfi, já si koupím dům. Velikánskej dům na samotě, aspoň s pětadvaceti cimrama... ne, s čtyřiceti a velikejma, strašně velikejma... Vysoký stropy, mahagonový zábradlí na schodištích, táflování... spousty krbů, klenby, sklepy na víno, věže..., aspoň dvě věže! Kolem domu obrovskcj lesopark a všechno to bude moje, Alfi, jenom moje!“

Alf se otrásl a odvrátil se. Sny o tom domu už poslouchal strašně dlouho. Stále se měnící tvary a neustále se zvyšující počet pokojů ho ničily.

„To snad už bude spíš zámek než dům, ne?“

„Zámek? Zámek! Seš ty ale chytřej kluk!“ Slintavka se vzrušením posadil. Bledé oko plálo přitímím.

Alf radši promluvil na vlhkem krabatou, zlatomodře pruhovanou tapetu na protější zdi. „Ale nejdřív eště musíme...“

„Jo, jo, vim co chceš říct! Teď už nemáme k nějakejm průtahům důvod,“ skočil mu do řeči nabuzený Slintavka. „Dáme vojákům eště tejden na uklidněnou a prásknem do toho!“

Alf svěsil ramena a odsunul se zpátky k špinavému oknu. Slintavka nevystihl, co chtěl doopravdy říci, ale Alf už podruhé odvahu nesebral.

„Zámek, *zámek*,“ mazlivě po jazyku převaloval svůj rozšířený obzor Slintavka. Že mě to samotnýho nenapadlo, pomyslel si udiveně a znovu se natáhl na postel.

* * *

Hustou studenou mlhou dutě klapal motor nevelkého rybářského kutru. Alfi za kormidelním kolem zuřivě kouřil jednu cigaretu za druhou, aby přerazil odporné žluklý rybí zápach, panující v nevelké kormidelně. Bylo mu na zvracení, a už ani nevěděl jestli z toho hnilobného puchu, nebo z množství zhluboka vyšlukovaných cigaret, a nebo spíš z toho, co ho za pár chvil čeká.

Slintavka, který o čich přišel při onom dávném výsledku, spokojeně seděl na nízké bedně u zadní stěny, hvízal si a klepal do klávesnice svého KNEETOPU. Zánovnost počítače ostře kontrastovala se zteřelou oprýskaností ostatního vybavení „kajuty“. Alf zvedl hlavu od zčernalého mosazného kompasu a skrz úzké, stružkami sražené mlhy rozvlněné okno zaryl oči do nepůhledné šedobílé kaše, z které

se občas duchovitě vynořilo alespoň zábradlíčko na přídi. „Tady to vypadá jako v Londýnský ZOO v zadku ledního medvěda!“ zaklel a ještě snížil otáčky už tak sotva se převalujícího motoru. „Jestli ten tvůj krám ukazuje něco jiného než si myslíš, tak ti ty zdejší ryby o vánocích dokonce potřesou rukou a mé...“

„Klid, Alfi, hlavně klid!“ zahuhlal Slintavka. „Družice nelže, a když na čárku přesně udržíš ten kurs, tak ještě nějaký dvě a čtvrt míle a budem hnedle nad naší lodí.“ Alf jen zatínal a povoloval zuby.

Další hodinu rušilo ticho jen tlumené pufání dieselu a mlhou zahlušený řev vzdáleného příboje. Když si Alf představil, že by tady teď měl bůhvíproč přistát, naskočila mu husí kůže. Dobře si z vrtulníku pamatoval na osamělou nepřístupnost rozervaných skal, o které se ve slepé zuřivosti tříští moře.

Stará loď se houpala a skřípěla, když pod jejím kýlem podklouzávaly neviditelné vlny, tajemné, jako generacemi námořníků vybájená podmořská monstra. Občas některá z nich zašplouchala na omšelém boku tak, jako kdyby se něco z moře zachytlo zábradlí a... Alf se znovu otrásl a prsty žlutočernými nikotinem si zapálil další cigaretu. Už několikrát si prozatím zakázal myslet na to, co začíná, dva yardy pod jeho nohama, na tu bezednou temnotu, od níž ho odděluje jen pár tenkých povrzávajících prken.

Slintavka přestal hvízdát. „Tak sme nad útesem; podle mašiny dvacet yardů od zlomu...“ znovu se zahleděl na monitor: „...a naše penízky sou ještě kus vlevo.“

„Vlevo, Alfe, vlevo! Huů!“ zvedl hlas. „Slyšíš?! No tak to přece vohni!“ zasupěl už docela navztekaně. Ani jemu se nervozita tak úplně nevyhnula.

Zavrzaly převody kormidla a loď se ostře naklonila na pravý bok. Slintavka se zvedl a dveřmi s kulatým okénkem vyšel do mlhy. Asi za půlminutu zarachotil kotevní řetěz. Loď ještě kousek splývala, až jí škubnutí zachytivší se kotvy zaseklo na místě. „No tak jo.“ povzdychl si Alf, otočil staromódním klíčkem a potlačil plynovou páku. Klapot motoru ustal. Hluché ticho zavalilo loď jako plstěný balvan. Hluk příboje se ztrácel v dálce a v mlze. Jen pravidelné skřípání dřevěného trupu a mlaskavé polibky vln.

Slintavka se vynořil z bílé tmy jako svůj vlastní duch.

„Je tu proud jako prase, koukej jak nás to otáčí!“ kývl Alf ke kompasu.

„Co naděláš...“ opřel se Charl o prkennou stěnu kormidelny, z které se v dlouhých úzkých pásech odchlipovala tmavě hnědá olejová barva, v jejíchž prasklinách špinavě svítily bělavé vločky usazené soli. „Tak co? Dem na to...?“ jeho otázka se rozplynula do ticha, a tak si znovu začal pískat.

Alf nikdy nepochopil, jak někdo může hvízdát půlkou pusy. Když to jednou sám zkoušel, jen syčel a poprskal se. A když už to někdo umí, proč to musí bejt zrovna můj parták, říkal si vždycky. Ted' ho ten známý zvuk skoro potěšil.

„No?“ natáhl plešatec, vyzývavě a zkoumavě se o dýmajícího mladíka opřel očima.

„Dyt' jo,“ rozdrtil Alf podrážkou oharek, zhluboka se nadechl a vyšel ven. Moře páchlo a než se dostal do obytné kajuty, tak mu kotouče ledové mlhy hustě orosily krátké černé vlasy. Rychle se v sychravém přítmí, rušeném jen načervenalým svitem holé žárovky, převlékl do tlustého, plísni navinulého neoprenu, na čelo si nasadil potápěčské brýle a s ploutvemi v podpaží se vrátil do mlhy, v níž někde nadával neviditelný Charl a cinkaly těžké láhve se stlačeným vzduchem. Alf odložil ploutve a pomohl mu alespoň s malým podvodním skůtríkem. Elektromotorek s lodním šroubem a řídítka. Jasně oranžová a velice praktická věc s černým nápisem JAGODA.

Lod' se propadla do obzvlášť hluboké úžlabiny mezi dvěma vlami. Muži se zapotáceli a bomby tupě narazily do pažení.

„Do prdele!“ zaklel nervózně Alf a pevně se chytil sloupku zábradlí.

„Hlavu vzhůru, hochu!“ vyhekl funicí Charl, když zvedal tlakové láhve, aby mu je mohl zavěsit na záda. Alf lehce zavrával, když mu vzduch zakletý v oceli dosedl na ramena, zapl si přezku na břicho a rychle se posadil na poklop od strojovny, aby nebylo vidět, jak se mu roztráslы nohy.

„Moc se ti tam nechce, vid', sroulo!“ zachechtal se jak nejpozbudivěji dovedl Slintavka.

Ssssss, zasyčel prepouštěcí ventil.

„Se ti divím, že do mě rejpeš! Tobě by se asi chtělo, vid’!“ ostře odsekl Alf, když vyplivl dýchací náustek.

„No, no!“ zamlaskal Charl. „Dyt’ sem nic neřek.“ Stáhl mu z hlavy brýle a naklonil se přes palubu, aby je vypláchl v moři, které se objevilo, až když se naklonil těsně nad něj. „Mlha zas...“ zbytek slova se rozplynul do zahuhání. Potom si přinesl z kormidelny KNEETOP a ještě malinkatý, matně černý kufírek. Obé položil na zprohýbaný plech poklopu strojovny, v jehož proláklínách se převalovala jezírka vysrážené vody, odklopil víko kufíru a kabelem se standardním worldkonektorem na konci, který z něj vytáhl, kufírek propojil s počítačem. Pak z něj ještě vyndal tenkou, jako laso stočenou strunu, ujistil se, že jedním koncem pevně drží ve vnitřnostech černého zavazadélka a svinutý zbytek nedbale hodil do moře. Šššš, zasvištěla rozvinující se struna.

Alf, inspirován tím zvukem, znovu vyzkoušel ventil. Vyndal si z pusy náustek z tmavě modré gumy a s ošklivostí si odplivl.

„Tak...?“ řekl Charl, čnící v mlze jako nehmotný stín a podal mu obojek laryngofonu.

„Dyt’ už du, porád!“ zašklebil se Alf, nasadil si laryngofon, stáhl brýle přes oči a znovu se zakousl do hořce chutnající gumy. Charl mu ještě pod neopren k uchu zasunul titěrné sluchátko.

Alf opatrně po patách ploutví slezl po chromovaném žebříčku k pomlaskávajícímu moři, které mu chladně objalo nohy. Odpornej pocit, pomyslel si: Hlava v mlíce a po kolena ve vodě, kterou ani není vidět. Kdyby tam byl výběžek útesu, tak se vo něj vykuchám jako starej losos, a kdyby tam bylo...

„Nezdržuj!“ houkl mu těsně nad hlavou Slintavka a plácl ho do zad. Vlna zrovna naklonila loď a ten drobný impuls stačil. Nečekaný pád do bílého prázdna. Mrazivá voda vlétla až do plic. Alf v náhlém náporu chladu a paniky ztratil orientaci. Hladina nad jeho hlavou se zavřela.

„Idiote plešatej, za tohle bych tě...!“ ozvalo se z mlhy nedaleko bortu. Následovalo divoké prskání a záchvat drásavého kašle.

Z lodi nezbyl než rozplizlý stín, který se navíc rychle rozpíjel do mlhy. Další dávka paniky Alfa zasáhla, když si uvědomil obrovskou sílu proudu, který ho právě odnášel pryč.

„Charle!“ zařval, „Charle, kde si?!“ hlas mu přeskočil jak mu hlasivky sežehlé solí vypověděly službu. Sem v hajzlu, šlehlo mu mozem a vlasy pod neoprenem se zježily vzpomínkou na pobřežní útesy, do nichž zběsilé moře buší jako gigantický perlík.

„Tady! Alfe, tady!“ mlha promluvila. Plavec se opřel ploutvemi do vody. Neviděl nic. Jen těsně před očima se mu zmítal a bublinkami pěnil kousíček černé hrbolaté hladiny. Když si vzpomněl na jinou, podstatně větší bublinu tady v těch místech a na věci, co po dávce z kulometu zbyly z postaviček, které v ní vyplávaly... Zaťal zuby a zrychlil.

Temný obrys lodi před ním vyvstal jako přízrak. Málem do ní narazil hlavou.

„Pot...“ udýchaně si odchrchlal, „potřebuju se napít!“ vyhekl, když zaťal prsty do žebříčku. Charl beze slova odběhl.

„V pořádku?“ zeptal se za chvíli, když mu podával čerstvě otevřenou láhev bourbonu OLD HUCKLEBERRY.

Hořkoslaná slina zmizela v mlze. „Ne!“ odpověděl Alfa na dva loky vysál čtvrtinu hnědého ohně zakletého do hranatého skla. Známý žhavý bič v žaludku mu vrátil rovnováhu a dal i trochu rozhodnosti. „Hod' mi JAGODU!“ přikázal sípavě.

Přes bort lodi se přehoupł velký oranžový bonbón. Muž ve vodě si ho přikurtoval k opasku.

„Počkej!“ vykřikl Charl, „eště navigátora!“ ohnul se přes zábradlí a podal do mlhy něco jako velké hodinky.

„Připni mi to sám!“ Slintavkovi se pod nosem objevilo zápěstí v černé gumě. Cvakla spona, zašplouchala voda a žádný Alf jako kdyby nikdy neexistoval.

* * *

Pod hladinou bylo vidět o něco lépe než nad ní, ale ne o moc. Černý kýl lodi se rychle vzdaloval. Alf nahnátl říditka JAGODY a rozsvítil reflektor na její špici. Široký kužel bílého světla proměnil temnotu kolem sebe v neproniknutelný inkoust. V jasu halogenové žárovky Alf nedaleko pod sebou spatřil členité, obrovskými balvany poházené temeno útesu; ve vodě proudící mezi balvany plápolala jako studené černé ohně přízračná chapadla chaluh. Motorek

JAGODY zabzučel. Alf si upravil délku poutacího lanka a pevně sevřel řídítka.

„Kontrola spojení, kontrola spojení!“ zaskřehotal mu do ucha Charl. „Já tě slyším dobře,“ ozval se Alfův laryngofonem k nepoznání zdeformovaný hlas z kufříku u počítače, na jehož vysráženou vlhkostí zjizveném monitoru se v trojrozměrné souřadnicové síti pohyboval světlý bod.

„Fajn,“ řekl Charl do mikrofonu na spirálové šňůře, „a hele, jed’ přesně podle navigátora. Když ji vojáci nenašli, tak musí bejt v tý jeskyni, v ty naší tajný kapsičce...“

„Proboha, užs’ mi to říkal nejmní stokrát, tak si to ted’, prosím tě, *prosím tě*, nech!“ vyvřískl do Charlova najednou znervóznělého mumlání reproduktor.

Alf se právě vznášel přesně nad hranou útesu. Mrazivě černá propast, šklebící se od poloviny kruhu kalného světla mu nedělala dobře. Třásl se. Za tou hranou, asi pětáctýřicet yardů pod ním, je v skoro kolmém čele útesu tisíciletým atakem proudící vody vymletá hluboká kaverna, do které, podle všeho, zanesly jejich tlačné rakety potopenou SEAGIRL — přesně podle plánu.

Alf se několikrát zhluboka nadechl. Proud mu výtrysky stříbrných bublin přímo urval od ventilu. Palcem pravé ruky otočil páčkou potenciometru. Motorek se rozbzučel. Vibrace zasvědily v dlaních svírajících řídítka. Alf začal klesat. Těsně u skály, sunoucí se z hlubiny podél jeho břicha, táhl proud dolů. Světlo zmatnělo drobnými částčkami bahna. Alf ubral. Útes, doposud omletý do hladká, zdrsněl. Postupně na něm vyrůstaly drobné chomáčky řas, a sem tam se objevil i trs hrbolatých škeblí. Po dalších yardech sestupu, v nichž Alf naprázdno polykal, aby se zbavil ostrého píchání v uších, se v útesu objevil čerstvý, na dva palce hluboký vryp, který se táhl kolmo dolů; chvílemi se zdvojoval, někdy i ztrojoval. Občas jeho okraje lemovaly zbytky rozdrcených lastur. Alf se křečovitě zasmíтал, když se na tmavé, ve světle JAGODY místy jiskřící skále objevil široký inkoustový stín, který se jakoby změnil v obrovitou tlamu, do níž ho vcucel silný proud jenž ho, nepřipraveného, uchvátil jako mrtvou sardinku. Sliznaté prsty oddenků chaluh, lemujících propust do jeskyně, mu hebce přejely po nekrytém obličejí. V reflexivním výkřiku vyplí-

vl dýchací náustek. Při zběsilém tanci vířící vody se ve snopech světla z upuštěné JAGODY míhaly vlnající černohnědé pletence řas. Neovládaná JAGODA Alfa společně s proudem táhla dolů, do hlubin skály. Zoufale tápající ruka konečně zachytila dýchací hadici. Nedostatek kyslíku rval plíce na kusy. Vytlačil z úst ledovou slanou vodu a zakousl se do náustku. První doušek vzduchu byl lahodnější než pětadvacetiletá OLD KILLER brandy. Nahmátl řídítko JAGODY, která vytušil ve tmě na druhém konci světla nyní už klidně visícího pod ním, v němž rychle klouzalo už jen mírně svažité dno, pokryté drobnými vlnkami proudem udusaného bahna. Nadzdvihl nos skůtríku a do očí mu i v dálkou rozptýleném světle okamžitě padla skvrna vodou pozměněné, ale přesto oranžové barvy. Zakormidloval ploutvemi a za pár okamžiků ho proud namáčkl proti nakloněné palubě ztracené a celými armádami vojenských potápěčů nenalezené SEAGIRL.

Loď ležela kýlem hluboko zabořená do tlusté vrstvy bahna, nakloněná na bok skoro v pětačtyřicetistupňovém úhlu. Alf přistál na její přídi.

„Mám ji!“ zaskřehotal reproduktor na palubě kutru pohupujícího se v mlze. Slintavka, který už asi deset minut střídavě vztekla a prosebně mlel do mikrofonu otázky připomínky a rozkazy, se úlevou posadil.

„Proč mi, do prdele, když tě volám, neodpovíš?!“

„Nebylo kdy!“ udýchaně odsekl Alf, který si, zapřený o palubu potopené lodi zády proti proudu, právě od opasku odepl JAGODU a snažil se karabinku na jejím poutacím lanku zaklesnout za zeleně oslizlou trubku zábradlí. Povedlo se mu to naštěstí hned napoprvé. Pod neoprenem mu až vyrazil pot, když pomyslel, že by lanko, na jehož konci se skoro horizontálně vznášela JAGODA, a kmitající pod nápořem vody jako struna, prasklo.

„Ted' se pustit, tak už mě nikdy nikdo nenajde,“ znovu promluvil přístroj v mlze. I přes brutální zkreslení laryngofonem z hlasu zavanul přímo živočišný strach.

Alf olízl baterkou můstek podřobaný krátery průstřelů a pomalu, vlnající v proudu, po zábradlí obručkoval kolem celé příďe, až se dostal dolů, pod nakloněné palubní nástavby. Bylo tam sice víc vířícího

bahna, ale nehrozilo bezprostřední stržení proudem, který mu zde naopak spíš pomáhal. Po chvíli doručkoval až ke kupodivu nerozbitým oknům velké pasažérské paluby. Ačkoliv nejdřív nechtěl, přeci jen si na okamžik posvítíl do kalné tmy uvnitř... V ústech a krku mu hořce vzplál natrávený bourbon smíchaný se žaludečními šťávami.

Propletenec dětských tělíček, v kterém hodovaly zástupy nejrozmanitějších koryšů...

...sliznaté bledé balónky střev, nafouklé vykvašenými plyny, vznášející se nad prokousanými břichy a pohupující se v rytmu vodní masy...

„Co se zase stalo, Alfe? Tak sakra odpověz!“ chrлил do mikrofonu Charl už asi pošesté po tom, co reproduktor porodil krátkou sérii dávivých zvuků.

„Ty děti..!“ ozvalo se hystericky z hlubin. „Sou tady všude...“

„Aha,“ oddechl si Slintavka, „ty se tam daly snad čekat, ne? Ale je jich škoda,“ pokračoval, když Alf dál mlčel, „já už na ně taky myslel. Bejt tady o měsíc dřív a mít s sebou pořádněj mrazák nebo něco takovýho... Jo...! Víš ty, co se dá dneska trhnout na takový mladý ledvině? Nebo na vočích, modrejch? Pche,“ odplivl si Charl rozladěně. „A voni si tam jen tak klidně hnijou a žerou je ryby!“

Okamžik bylo nevěřící ticho, a pak se ozvalo: „Ne, Slintavko, ryby ne. Jen krabi. Velký, hnusný, hrbolatý krabi.“ Otřesený Alf si ještě jednou masochisticky posvítíl na hodující koryše. Ti bližší se před světlem schovávali do stínů a dutin, jeden z menších zmizel za hradbou zmrzlým křikem vyceněných zubů. Alfovi zaplavila hrdlo nová vlna zvratkovité pachuti. Přestože to byl nesmysl, nosní sliznice mu neodbytně zprostředkovávala dojem nasládlého smradu z hromad rozmočeného, hnijícího masa.

„A, Charle? Víš... Ted' už tu žádný voči nejsou, Charle,“ trhavě zachroptěla mlha. Právě kvůli tomuhle nemohl už dlouho spát; dokud jsou oběti anonymní, dá se s tím ještě nějak vyrovnat...

Alf se třásl, když po zábradlí ručkoval dál k zádi a prsty svírající kluzkou trubku ho poslouchaly jen neochotně. Záchvaty třasu přecházely v křeče, když si představil strnulé a téměř hmotné pohledy prázdných očních důlků, jež ho sledují ze tmy, zpoza neprůhledných odlesků světla odrážejících se na skle oken těsně po jeho pravici.

Jeho vědomí, drcené mezi černými ledovci hrůzy, se stáhlo a řízení těla se ujal dril. Dutou hlavou, jako zvrácený chorál, pulsoval jen tisíckrát opakovaný popis cesty a činností. Znovu a znovu. Jedinými dveřmi v zadním čele palubní nástavby dovnitř. Po schodech dolů, otočit se doleva a doplavat až na konec chodbičky. Tam se dát znovu doleva a pokračovat směrem k zádi, až k posledním dveřím na levé straně. Poté, co dveře vypáčím, vyzvednu dvě modré krychlové bedýnky o hraně přesné patnáct palců, které jsou sice velice těžké, ale nesmím je upustit a musím je vynést na hladinu, protože za každou z nich nám Přítel do NC-banky složí čtyři sta padesát milionů nových liber k okamžité dispozici... Jedinými dveřmi v zadním čele palubní nástavby dovnitř...

Z šíleného kolotoče se probral až v té chodbičce k zádi, až když odháněl jakousi chaluhu, která mu v zkalené vodě plovla těsně před obličejem, a když zjistil, že to vlastně není chaluha, ale ruka utržená v zápěstí, jejíž zmodralou a v rozmáčených cárech vlající kůží vyकुकुují v perverzním striptýzu klouby a kousky rozdrcených kůstek.

Dávivá křeč mu obrátila žaludek.

Nikdy bych nevěřil, že se dá zvracet pod vodou, napadlo Alfa za chvíli, když znovu skousl náustek. Ve světle baterky se ve zvířeném bahnem téměř neprůhledné vodě vznášely bělavé zbytky jeho snídane. Strnule je pozoroval a v hlavě se mu rozléval chladně průzračný pocit naprostého odloučení od děje. Zuby koleček skřípějících za jeho čelem zapadly nazpátek – bohužel ne přesně tam, kam měly. Alf, nyní už zcela nezúčastněně, uchopil ruku, která se mu opět usadila před očima a znovu ji chtěl odstrčit za sebe. Už ho ani nepřekvapilo, že to byla ta druhá, stále přirostlá k tělu v troskách námořnického obleku. Svrasklá tvář bez očí a rtů, jež se vynořila ze tmy, mu skoro narazila do brýlí. Zuby se bledě zaleskly. Někdo vedle Alfa chladně zkonstatoval, že mít místo nosu jen nazelenalou chrupavku není nic moc.

Když chtěl plavat dál, zjistil, že mrtvole tu druhou ruku utrhl, a že mu zůstala jakoby v pozdravu zaklesnutá v jeho vlastní ruce. Ten někdo vedle něj se hystericky uchechl: „Dobré ráno, já se jmenuji Alf... A vy? paní... paní ruko?“ Znovu se zalykavě zasmál. Najednou pancíř jeho otupení roztál puls ledové hrůzy. Pocit, že mu ta vy-

luhovaná dlaň sevřela prsty, ho málem zabil. Znovu v němém výkřiku vyplivl dýchací trubici. Ústa mu opět zaplavila slaná voda – tentokrát s příchutí bourbonu. Divoce se zbavil mrtvé paže a zuřivě zakrauloval nohama.

Poslední dveře vlevo!

Tentokrát vodu spolkl.

Poslední dveře vlevo!

Znova spolkl i kousek svého ranního sendviče, který mu do krku vyskočil z náustku, jenž mu vklouzl mezi zuby prakticky sám od sebe.

Poslední dveře vlevo! Tato jediná věta mu rotovala hlavou, aniž přesně věděl co znamená. Vše ostatní se topilo v bažinách ochromující hrůzy.

Až za dlouhou dobu si uvědomil, že se zmítá u přepážky na konci chodby, a že jen zbytečně ploutvemi víří další a další závoje jemného bahna. Kolísavé bzučení v uších pomalu přešlo v Charlův vynervovaný hlas: „Klid, hlavně klid! Klid, Alfe! Jen klid..., prosím tě!“

„Už, už je to – je to – je to snad dobrý. Jenom se mi něco zdálo... Už... Dobrý.“ Zaskřehotal z hlubin vysmirkovaným hlasem Alf. Když se přitiskl ke stěně chodbičky, cítil jak se celá loď chvěje a slabě otřásá pod nápořem vody valící se temnotou kolem ní. Úzký hranatý prostor podpalubí, plný bahna a špíny, jíž se jen stěží probíjelo rozptýlené světlo baterky, připevněné v držáku na Alfově levém spánku, drtily jak olověná tma rakve.

Do mlhy nad palubou pohupujícího se kutru vytryskl zalykavě nelidský obláček smíchu.

Pavučinovitý závoj šílenství se opět zatahoval. Alf už zase jednal jen jako automat. Páčidlo u opasku. Nahmatat dveře ztracené ve vířící tmě. Křupnutí povolivšího zámku. Modrá tvář nadmutého strážného, jenž zpoza dveří vyplul v nepravidelném oblaku čisté vody jako nestvůrný uniformovaný balón. Někdo jiný by z výrazu těch mrtvých odulých lící poznal, že když se SEAGIRL potápěla, moře za ty zamčené dveře muselo pronikat velmi, ale velmi pomalu. Nejprve mokrý v botách, a nakonec, v horním rohu nakloněné kabiny poslední troška stlačeného vzduchu... Poslední pohled praskajících očí na ten

kousek suchého, leskle nalakovaného modřínového obložení, kde se strop sbíhá ze stěnami... A pak už zbývá jenom zadržet dech.

„Mám krabice, a už prosím tě nemluv,“ řekl přístroj vedle Charla rozkřáple monotónním hlasem. Charlovo vztekle naléhavé mumlání bez dalšího odumřelo. Něco v tom hlase dokázalo zmrazit i jeho.

„Sem zase na palubě,“ ozvalo se po několika minutách naplněných jen drncivým oddechováním přepouštěcího ventilu. „Ty krabice jsou těžší, než jsem si myslel... Mám je přivázaný k opasku u břicha..., tak tak lezu, ale...“ Mezery mezi větami se stále protahovaly. „Víš, Charle, mám... mám takovej pocit, že se tu něco změnilo, víš, sem zase u těch dětí. Che! Ten proud je snad silnější a silnější, víš, voda je teď jako gumová, ledově gumová, a takový ty závoje jemného bahna mě vobtejkaj jako letadlo v aerodynamickém tunelu... Ty děti sou tady blízko, hned za voknem, blizounko, stačí si tam posvítit, na ně... No jo. Voni se na mě za tím sklem koukaj..., za tím sklem...“ Alfův hlas přešel do kvičivého šepotu, ale betonovým poklopem šílenství v něm, neprorazilo nic jiného, žádný pocit, nic..., snad jen bublavý smích, který už nemá nic společného s lidmi, a natož s jejich veselím. „Sou všechny srovnány jako v kině v první řadě. Vlastně, che, dyť se na mě nemůžou, koukat! Dyť nemaj voči! To je vidět dost dobře. Sou kousínek vodě mě. Hned za sklem... No aspoň je tou baterkou nevoslňuju, Charle, co myslíš? Ale některý dokonce votácej hlavičky. Charle, myslíš, že bych je moh‘ vopravdu voslnit? To bych nechtěl... Hm..., ale to by se spíš votáčeli na druhou stranu, ne? Jako vodě mě pryč, ne? Ty jejich hlavičky vypadaj jako zelený balónky na pouti. Vlášky jim tak vlajou... Ne, ty se mi nelíbíš, ty vošklivej chlapečku!“ Hladina šílenství ve skřehotání a pochechtávání z hlubin brutálně stoupala.

„Hlavně přines ty bedny, prosím tě, Alfe, hlavně ty bedny!“ nevydržel mlčet Charl. Reakce byla okamžitá a zuřivá.

„Řek sem ti abys držel hubu, ty jedna křivá držko zkurvená!“ zaječel komunikátor. „Tak jí drž, nebo se ti na ty krabice vyseru a zůstanu tady!“ Vzápětí membránu reproduktoru roztrásl záchvat dusivého kašle. Charl se až polekal, aby se neroztrhla. Pak byl dlouho slyšet jenom ten chrčivý dech.

Nakonec mlha přece promluvila – s předcházející nevzrušenou monotónností: „Charle? Sem u JAGODY, Charle, a mám takovej divnej pocit, jako že za mnou někdo jde. Radši se nebudu votáčet. Charle... Charle? Votočil sem se. Nikdo za mnou nejde – všichni už stojej. Ty děti. Tady za mnou. V tom proudu, na ty šikmý palubě. U zábradlí. Nemyslíš, že je to divný? Když sou všichni mrtví? Už mě-síc... a navíc takhle strašně shnilý, až jim voda strhává kůži z vobličejů, a vona tak hezky vlaje... jako prapory vo svátčích...“

Odmilka se zdála nekonečná. Slintavkovi i přes vlezlou zimu stékal po obličejí pot.

Potom Alf pokračoval: „No proč by za mnou vlastně nešli, když na mě předtím koukali... Hele, nesahej na mě, ty chlapečku voškli-vej, měl by ses dát vostříhat, dyť přes ty vlasy nemůžeš nic vidět!“ V řeči převládl pedagogický tón. „Když si je dáš z vobličejí takhle pryč... Charle? Ani tenhle nemá voči..., ale..., ale zato má spoustu zubů... Nelíbí se mi tady, Charle, du zpátky.“

Dalších deset minut se na palubě už fádne ozývalo jen supění ventilu.

„Sem venku z jeskyně, Charle, šlo to strašně těžko. Ted'ka nafouknu balón. Ten proud táhne dolů jako vodník, co mi vo něm vyprávěla babička, víš? JAGODA sama by mě nahoru nevytáhla, víš? I kdybych jí pomáhal ze všech sil ploutvema, víš?... Charle? Teče mi krev z nosu, je to jako černý hedvábný závoje, když na tu krev posvítíš... Dětičky, jen se hezky seřad'te; ty s těma zubama di dozadu! Nech mě bejt, hajzlíku malej!“ Alf blábolil už sotva srozumitelně.

„Nahoru, vyplav nahoru, Alfe, prosím tě!“ drmolil si pro sebe Slintavka.

„Charle, představ si, že mi ten hipík ukousnul prst.“ Membrána zarezovala překvapením, asi tak, jako když sandálem s otevřenou špičkou zničeho nic kopneš do kravince.

„Nafukuju balón!... to je fofr! Za chvílku jsem pod vrbou... Ne, tam nahore žádná vrba není,“ dodal Alf s nefalšovaným zklamáním. „Ale proč chci k vrbě, když děti zůstali tam dole? Tak samotinký v ledový tmě... No, snad už mě najdou, vid' Charle? Myslíš, že mě najdou, Charle? ...Charle, ty se mnou nemluvíš?“ Hlas zazněl plačtivě.

Najednou něco v mlze nedaleko lodi hlasitě zašplouchalo. Slintavkou to až trhlo. Motorek JAGODY zaječel naprázdno.

„Alfe sem, sem!“ zařval, co mu půlústa stačila. Během chvilíčky příd’ JAGODY narazila do bortu lodi, po kterém se sesmýkala, až se zarazila o žebříček. Alf neubral, a malý elektromotorek stále ječel ve vysokých otáčkách. Vedle apatické hlavy v pryžové kukle se vznášela velká červená koule plastického pytle, naplněného vydýchaným vzduchem.

„Ty krabice! Kde máš ty krabice!“ Charl se položil na mokrou palubu, levou rukou se držel sloupku zábradlí a klouby prstů pravé udeřil do černé, vodou lesklé hlavy.

„Podívej, co mi udělal!“ zvedl Alf čtyřprstou ruku v čtyřprsté gumové rukavici. Charl s sebou znovu trhl, když mu za zády Alfova slova vytryskla ještě z komunikátoru. Z pahýlu ukazováčku prýštila kolem sněhobílé kůstky krev. „Krabice, ty krabice! Dělej, rychle!“ horečné syčel Charl. Muž ve vodě zakýval hlavou ze strany na stranu a zdravou rukou mu podal konec nejdřív jednoho, pak druhého lana, počkal, až je Slintavka zajistí na palubě a odhákl si od opasku jejich karabinky. Charl s funěním obě modré krychle, uvázané za masivní dvojdržadla, vytáhl na loď.

Alf byl stále v moři. Zdravou rukou se přidržoval orezlé šprušle žebříčku; hlava se mu klinkala, jak s ním komíhaly vlny, a pozoroval krvácející pahýl prstu – něco si k tomu tiše broukal.

Chudák, zakroutil hlavou Charl, přeskočilo mu a ještě ke všemu si strčil prst do turbíny u JAGODY.

Slintavka Charl se usmál. Vytáhl z pouzdra ukrytého pod kabátem obrovskou, matně modrou automatickou osmapadesátku a střelil Alfa do udiveného obličejce. Skrz roztříštěné sklo potápěčských brýlí vyskočilo kulkou vyražené oko; i ono si zachovalo ten udivený výraz. Alfova mrtvola padla obličejem do vody – nafouklá červená bublina jí stále držela nad hladinou. Na zátylku, kde těžká střela vylétla, zel v černé gumě neoprenu rudý kráter, lemovaný bílým rozhraním rozervané lebky. Vytékající mozek rozmývaly drobné chaotické vlnky, lámající se v závětrří lodního boku. Mastně se na nich ve velkých okách vznášel – jako máslo na polévce, napadlo stále šířeji a šířeji se usmívajícího Charla. Dalšími dvěma mlhou zahlušenými

výstřely proděravěl plastikovou kouli balónu. Alfova mrtvola zmizela pod hladinou jako kámen. Drobný vír, který roztočila, zapěnil a ztratil se.

„No, aspoň ušetříš, hochu. Kupovat novejš prst a eště platit psychiatry...!“ Slintavka Charl se od srdce rozesmál. „Jo, to víš, smrt je nejlepší doktor... a taky nejlacnější! Jak pro mě, tak pro tebe!“ Slintavka se smál až kuckal a z oka mu stříkaly slzy. „Já si teďka vlastně budu moct dovolit ten zámek dvakrát tak velkej! *Vlastně!*“ zatleskal radostí jako malé dítě. „No řekni, Alfe, že náš poslední obchod v tvým životě nebyl nejlepší, jakej sme spolu kdy udělali!“ Nový záchvat smíchu ho zlomil jako zavírací nůž. Výraz jeho obličeje byl našťestí skryt mlhou. Jen to a pokročilá roční doba zachránila ptáky existenčně závislé na mouchách před vymřením.

Vlnobití se zvětšovalo. Z dálky už zase doléhal tlumený řev příboje. Charl odnesl modré krychle do kajuty, kde vyndal z Alfových poházených svršků náprsní tašku, šaty zmuchlal do velké koule, a když vyšel ven, hodil je přes palubu. Potom vytáhl z vody a uklidil rezonanční strunu komunikátoru. Zvedl kufřík i počítač a odešel s nimi do kormidelny.

„Jo, jo!“ povzdychl si, sáhl do tašky pověšené na zrezivělém hřebíku, a schutí se pustil do hranatého sendviče zabaleného v hliníkové fólii.

„Na tvý zdraví, Alfe!“ zašklebil se, když dojedl i druhý, který si mrtvý původně připravil pro sebe, a zhluboka se napil z polovypité láhve bourbonu. Najednou nakřčil obočí, tiše odložil láhev a obezřetně otevřel dveře kormidelny. Mlha se vevalila dovnitř. Ne, nemýlil se. Znovu se ozvalo takové zvláštní zašplouchání, jako od vesla nebo od neopatrného plavce.

Že by vojáci zaslechli ty rány? Rychle přeběhl na příď. Nezdržoval se vytahováním kotvy; řetěz prostě ustřelil. Z moře se vyhoupla a zábradlí zachytila tetelivá, v mlze tak tak patrná silueta. Další kulka z modré pistole jí sfoukla zpátky. Ze zádi se ozvaly toporné plácavé kroky. Charl se vrhl nazpět ke kormidelně. Shodil KNEETOP z dlouhé bedny přiražené k zadní stěně a oderval z ní horní prkno. Olejem lesklý, černý kov velkorážného kulometu s upilovanou hlavní jedovaté zasvítíl ze špinavých smotků čistící bavlny. Přes svou mo-

hutnost vypadal v Charlových prackách jako klacík na opékání špekáčků v rukou skautíka.

Řada stínů na levoboku, v mlze spíš tušená, zmizela v prvním zavřání těžké zbraně. Proudý horkých dýmajících nábojnic zarachotily na prkenné stěně kormidelny.

Dva kroky, opsat krátkou hlavní půloblouk a před' byla čistá. Ostatní útočníci zmizeli zpět do vln. Šplouchání, které to provázelo, bylo mimo tichých kročejů po palubě jediným zvukem, který za celou dobu vydali.

„Nikde ani kapka krve,“ bručel si Charl, když velice opatrně obešel celou loď. Pod podrážkami mu čvachtala jen voda vysrážená z mlhy. Najednou se mu zjezily chlupy na krku. Vzpomněl si na ustřelenou kotvu a na proud, jehož hříčkou se neovládaná loď stala. Temné burácení příboje sílilo každým okamžikem.

Motor se naštěstí rozklapal po prvním zmáčknutí tlačítka startéru. V mlze zavoněla špatně spálená nafta. Charl zvedl KNEETOP naklepal na klávesnici nový cíl, počkal si na kurs, otočil kormidlem a páku plynu dal skoro na doraz. Vlna zrozená pod přídí kutru se hlasitě rozsyčela. Do mlhou dušeného hřmotu motoru se míchalo falešné pískání předválečného šlágru „K zářným zítřkům“.

* * *

Luxusní ASTON – MARTIN svištěl úzkou silničkou mezi živými ploty. Luxus automobilu dosáhl té míry, kdy věci začínají samy o sobě vypadat šedé a nenápadné, ale jakýmkoli přímým srovnáním s jinou věcí téhož určení působí dojmem megalitu vedle slepičince. Poslední model ROLS-ROYCE je proti tomuto A-M jen takový kočárek pro panenky od nějaké pofidérní firmy. Luxus pouze pro nejtěžší z nejtěžších kreditkaret.

Řidič v obleku podobné kvality jako auto, byl nefalšovaný, sto procentní gentleman... Až na to, že na gentlemana měl příliš velké ruce; a ramena, jaké hraním kriketu nezískáš..., a až na to, že si velmi hlasitě pískal starou odrhovačku „Albion sweet“.

Sir Charles Katzenslobber si posunul pásku zakrývající levé oko výš do čela.

Albion, sladký Albion. Ano. Stará říše s chmurně krásnými a pavučinami věků opředenými feudálními sídly.

V této ostrovní zemi někdy před rokem přistál malý rybářský ku-
tr s odpudivým zjevem zvaným Slintavka Charl na palubě.

Tady později policie našla několik mrtvol rozstřílených ne-
zvyklou velkorážnou pistolí.

A tady se před nedávnem zničeno nic objevil pohádkový super-
boháč s hlavou jako biliárová koule a s páskou přes oko, který si
koupil a gigantickou sumou restauroval obrovské sídlo po prastaré,
nyní však trapně zchudlé aristokratické rodině Tyrrwhit – Whistlerů;
sídlo na báječném místě, skoro u mořského pobřeží, nějakých sto mil
od Norwiche v hrabství Norfolk – sir Charles Katzenslobber.

Několik plastických operací udělalo s jeho obličejem zázrak: Ús-
ta získala normální tvar, z brady vyschl věčný pramének slin, ztrhané
rysy levé tváře se vyhladily, jizvy zmizely... Jen ty mouchy stále
umíraly, když se usmál.

Po pár mílich zatáčkovité cesty se v živém plotu objevila nená-
padná mezera s decentní, důstojně omšelou tabulkou s nápisem
„SOUKROMÝ MAJETEK“, přišroubovanou na sloupku vedle sjez-
du.

ASTON – MARTIN zpomalil a odbočil; medově se zhoupł na
rozhraní asfaltu a šterkem vysypané cesty, široké tak akorát na něj.
Po pár desítkách yardů se mezi hustými stromy objevila velká že-
lezná brána s bronzovou, umělecky tepanou a uměle patinovanou
deskou, na níž bylo kaligraficky vyvedeno: „CASTLE OF
KATZENSLOBBER“. Kamera trasující prostor před bránou se za-
stavila na autě. Sir Charles vytřukal na drobné klávesnici integrované
v palubní desce kód. Rozbzučel se skrytý elektromotor a brána se
majestátně otevřela. Pod koly zachrastil šterk a ASTON vklouzl do
podzimního přítmí věkovitých stromů.

Brána se zavřela. Tím se zacelilo jediné průchozí místo v pět
yardů vysoké zdi obtáčeující nepravidelný, skorem sedm tisíc akrů
rozehlý pozemek.

Charles si stále hvízdal a bubnoval prsty o volant. Ta třičtvrtěmí-
le vlastním lesem mu připadala nekonečná. Stále ještě se jako malý
kluk těšil na pohled, který se rozevře, až vyjede zpod stromů, kdy se
v plné kráse zjeví jeho Zámek. Poslední stromy, zatáčka, a je to tu.

Zámek má čtyři věže, něco přes sedmdesát místností a strašně moc krbů a ještě víc nádherných a tajemných schodišť a schodišťátek a ...

Zaparkoval ASTONA do garáže a po bílým křemenným pískem vysypané cestičce došel k hlavnímu vchodu. Těžké dvoukřídlé dveře z prastarého ořešáku, pobité jemně vytepaným, přesto však masivním kováním se lehce, bez sebemenšího zvuku otevřely. Charles vešel.

Zanedlouho se objevil na Velkém severním balkónu, v ruce elegantní sklenici naplněnou Martini Dry cocktailem, v jehož zlatavě opalisujících hlubinách spočívaly tři zelené olivy, každá napíchnutá na jedné titěrné stříbrné vidličce. Labužnický polkl doušek nápoje a odložil sklenku na kamennou, věkem a načervenalými lišejníky zhrublou balustrádu.

Lékařům se částečně podařilo obnovit i Charlesův čich. Od té doby miloval toto místo ještě víc. Slaný vánek od nedalekého moře se kouzelně mísil s hebkými vůněmi nápojů; povětšinou míchaných. Každý den si připravoval jiný. Založil si rozsáhlý bar s obrovskou sbírkou pití všech druhů. Vinný archiv byl samozřejmě v jednom ze sklepů, v němž na neomítnutých cihlových klenbách pučela staletá zelená plíseň...

Samozřejmě byl speciální mrazicí box na všechny druhy ledu, dlouhé řady nejrozmanitějších sklenic; pro každý nápoj přesně ta jeho, a samozřejmě rozsáhlá knihovna plná literatury o nápojích ze všech koutů světa: Další ze splněných snů.

Charles tomu zcela propadl. Míchal a míchal, a pil a pil...

* * *

O dva měsíce dříve.

Asi tři sta padesát mil pod New Founlandem se na vlnách Atlantiku líně pohupovala jedenáctimetrová plachetní jachta jménem FATE. Bylo naprosto nezvyklé bezvětří a pražilo slunce — v těchto místech jev ještě nezvyklejší.

Černovlasého muže s brýlemi na šňůrce kolem krku, oblečeného pouze ve strakatých bermudách, pohled na zplihlé plachty štal až křečovitě.

Druhý den volna, po skoro půl roce, včera nádherný bourák, až se stěžeň ohýbal, a teď, tiše si pro sebe zuřil, a teď tohle! „Nesku-

tečnej, posranej volej!“ to už řekl nahlas. Naklonil se přes nízké zábradlí a vztekle plivl do mrtvé vody. Vzápětí vykřikl úlekem.

„Co se stalo?!“ vyběhla z kajuty v podpalubí mladá žena s vyplašeným výrazem v oválném obličejí.

„Tam, tam...“ ukazoval nezdravě zbledlý muž do moře, „tam... dole... plavalo dítě! Oblečený dítě!“ Jak mu začátek věty nešel, tak ze sebe její konec vychrlil skoro nesrozumitelně. „Kousek pod lodí!“

„Dítě?“ zeptala se žena, protože se jí zdálo že špatně rozuměla.

„Jo, malý voblečený dítě!“

„Ale Jonny,“ konejšivě ho pohladila po zpocené paži. „Ses přetaženej z práce, no. Byla to asi nějaká ryba, ne...?“

„Sakra! Rozeznám přece rybu vod dítěte! Sem možná přepracovanej, ale ne slepej!“ hystericky vyvrískl muž.

Žena se naklonila hluboko přes pažení a dlouze se zadívala do vody: „No podívej se, není tam vůbec nic. Natož dítě!“ Na klidné, sluncem rozzářené hladině se mihotal odraz jejích světlých vlasů.

„Pod’, dáme si skleničku a najíme se!“ rezolutně odtáhla slabě protestujícího muže do kajuty.

Jeho: „... ale já ho fakt viděl!“ už znělo spíš ukřivděně než přesvědčeně.

Když z mrazáku vyndávala bílými krystalky ledu obalenou láhev Smirnoff vodky, nakrčila pihovatý nosík a začichala: „Jonny? Nezdá se ti, že tu něco páchne? Jakoby hodně starý maso?“

Jonny si právě zapaloval cigaretu z oblíbeného černého tabáku, „...mhm, ani ne.“ Odhodil na stolek stříbrný zapalovač a nosem vypustil oblak modravého dýmu.

„Aby, jo! Zase tu smrdíš s tím svým... Promiň!“ provinile se na něj usmála. „Jen kuř, aspoň se uklidníš.“

A přerazí se tím ten smrad. To si však řekla už jen v duchu. Tihleti mužský...!

Nalila vodu do nízkých sklenic, přidala tenký skrojek citrónu a jednu podala stále pobledlému muži, jemuž se v neklidných prstech zmítala cigareta, z níž na koberec opadávaly šupinky popelu.

„Žádný dítě tam plavat nemohlo, to je přece nesmysl,“ konejšila ho, „vždyť jsme skoro čtyři sta mil od břehu... no, tak už na to ne-

mysli!“ Znovu se usmála, navlhčila si jazykem horní ret a pohladila ho po chlupatém koleně.

O před' jakoby šplouchla osamělá vlnka. Mokrá otisk malé ruky na bílém boku lodi – těsně za nápisem FATE – se na ostrém slunci rychle odpařil.

* * *

Screwdriver – Sputnik

Chladivý nápoj, pomerančové barvy i chuti.

Suroviny a přísady: 5 cl vodky

8 cl pomerančové šťávy

80 g ledu z pitné vody

Výrobní postup:

Do nižšího tumbleru dáme led, přilijeme pomerančovou šťávu a vodu, zamícháme lžičkou a podáváme se slámkou. Pro okrasu můžeme na okraj sklenice nasadit naříznutý kulatý plátek pomeranče i s kůrou.

* * *

Sir Charles Katzenslobber se koupal. Stará Mary, jejíž smetáková četa každé úterý ztékala jednu část Zámku úklidem, mu naznačila, že se to alespoň jednou za týden na Pána sluší. Navykl si na čtvrtek o sedmé večer. Tentýž den k intimní večeři o deváté s železnou pravidelností přijížděla jedna velice pohledná dívka; shodou okolností také Mary (pro rozlišení ji Charles v duchu říkal Mladá Mary) – jedna z nejdražších Londýnských Call-girls.

Obrovskou, v krémové hnědi pojatou koupelnu plnilo halasné šplouchání a neméně intenzivní hvízdání. Bílé světlo mnoha halogenových bodovek se matně třpytilo na orosených dlaždicích stěn. Za širokým nezakrytým oknem, jež se zachvívalo nárazy ostrého větru od moře, temněl a chátral sychravý podzimní večer.

Uprostřed koupelny, nebo spíš hygienické komnaty, se v rozlehším kulatém bazénku ztrácel sir Charles v závěji našlehané pěny. Jehlovité proudy vody mu vířivě masírovaly bílou varhánkovitou kůži, která mu byla jakoby velká. Světlemodrá pěna houstla a kypěla jako pověštná kaše z kouzelného hrnce. Sir Charles slastně zachrochtal a úplně zmizel v bublinkách. Za pár minut z roztřesené pěnivé

masy vyrostla ruka a tápala po širokém okraji královské vany, až uchopila číši do poloviny naplněnou jemným zlatem Ruského baletu.

„Fuj! Baba jedna!“ ozvala se vzápětí znechuceně nadýchaná modrá masa, nadmula se a porodila zarudlou bublinkovatou pleš. Charles ofoukl sklenku a pozorně si prohlédl šedavý šlem usazený na její tenké stopce.

„No tohle...“ nevěřicně zvedl sklenici výš proti světlu. Šlem v otisku žabích pysků lemoval i její zlacenou obroučku.

„Kráva jedna stará! Už neumí ani umejt sklo!“ zaklel polohlasem na adresu staré Mary. Zničeho nic ho něco zašimralo v nose. Do bohatých vůní mýdel a šamponů se zařezávalo cosi známého, ale zde hrubě nepatřičného. Otočil hlavu a důkladně nabral vzduch: Ranní odliv na bahnitém pobřeží moře, hniјící chaluhy, jód a... Přiblížil sklenici těsně k nosu: „...a čtrnáct dní mrtvej delfín.“

Ale vždyť si tyhle sklenice meju vždycky sám! V myčce a dvakrát za sebou..., uvědomil si najednou.

Zamyšleně sklouzl pohledem ze sklenice na opocené okno, za nímž už padla noc – odražený náznak pohybu za zády jím škulb jako úder. Decentní klapnutí dveří ho ohlušilo svou neočekávaností. V Zámku by mimo něj nemělo být živé duše. Když se otáčel od okna, uklouzl a zvrátil se do pěny. Vymršťená sklenice se roztrřštila o dlaždění. Lokální tsunami zaplavila podlahu. Během zlomku sekundy z vířících chomáčů pěny vytryskl rudý prskající obličej. Brutální slepé oko zle svítilo ledovým hadím pohledem. Z druhého se velká pěst rychle snažila vymnout štiplavé bubliny.

„Mary!?“ zařval chraptivě, „Mary, to seš ty!?“ Konečné mohl pootevřít i své vidoucí oko; rychle mrkal a pokoušel se prohlédnout clony slz.

„No tak!“ znovu zařval a v hlase mu zarezonoval vztek, „Kdo je to!“

Rozvlněné obrysy koupelny se ustálily. Odpovědí bylo bezděčné ticho. Ostražitě vyklouzl z bazénku. Vypadal jak obludný modrý medvěd s maličkou lidskou hlavou. Vystydlá voda na dlaždicích mu začvachtala mezi prsty. Nepřítomně si po tváři rozetřel hlen vytékající z nosu, plně koncentrován na tmavé dveře, k nimž se co nejtěšej

přibližoval. Těsně před nimi strnul: na kousku suché dlažky se rozptýl vlhký otisk drobné levé nohy, palcem směřující z místnosti.

Tak přece jen Mladá! pomyslel si, ale proč se přede mnou schovává, aha? Že by nějaká nová předehra? V pohlavním údu mu lehce zapulsovalo.

Opatrně položil ruku na bronzovou kliku, ale okamžitě s ní ucukl zpět. Kliku byla oslizlá stejnou nechutností jako sklenice. Tohle na Mary nevypadalo. Charles promnul ledový páchnoucí sliz mezi prsty, ušklíbl se a rozrazil dveře. Na chodbě byla tma. Dobře si pamatoval, že on nezhasl.

Ještě zdaleka neztratil v novém pohodlném životě již nepotřebné instinkty. Praštil do vypínače od světel v koupelně a mrskl s sebou na zem.

Na dlaždice už dopadl starý Slintavka Charl.

Nic se nestalo. Žádný výstřel, nic.

Ležící muž nedýchal, jak se snažil zachytit nějaký zvuk. Chodbou studeně vanul ponurý zápach moře. Na prahu slyšitelnosti zapleskaly zleva od hlavní haly kratičké kroky. Všechny svalky, které normálně ježí vlasy, se mu stáhly. Ve zvuku těch kroků bylo něco toporně nelidského.

Charl tiše vyrazil. Příkrčen se plížil po tenkém běhounu doprava, tam, kde ob dvoje dveře leží jeho ložnice a hluboko v šatníku odpočívá zánovní automatická osmapadesátka osvědčené značky.

V neprostupné tmě se konečky prstů pravé ruky šinul po zdi. Přelétl hladké výstupky prvních zárubní, nehty lehce zaškrabaly na zdi, druhé dveře... sotva znatelný průvan mu dýchl na mokrou pokožku.

Ty dveře jsou dokořán!, uvědomil si užasle. Ve tmě po jeho pravé ruce něco hlasitě zamlaskalo.

Charl skočil šipku. Při dopadu se sbalil do kotoulu; hned zas stál na nohou a panicky hmatal po zdi po dveřích od své ložnice. Bližoučko za sebou uslyšel čvachtavé ťapání. Právě když mu kliku vklouzla do ruky, ucítil na holých zádech ledový dotyk. Prosmekl se dveřmi a přirazil je celou svou vahou zpět. Přes chlad mu po hrudi stékal pot. Zhluboka oddechoval: částečné hrůzou, a částečně, aby se zbavil ohavného puchu, který mu úplně zalepil nozdry.

Něco zvenčí zašátralo po veřejích. Charl nadskočil a následující chvilka, kdy ve tmě nemohl najít klíč zastrčený v zámku, mu připadala o něco delší než celý dosavadní život. Když konečně cvakla západka, ucítil, jak se pohnula klika. Teprve teď ho napadlo rozsvítit. Zažmoulal před přívalem světla. Krátce pohlédl na monotónně klesající a stoupající kliku a vrhl se k vysokému, umělecky řezanému šifonéru. Jemné prastaré dřevo šatníku zapraskalo, když málem utrhl levé křídlo jeho dveří. Hromady svršků vyhřezly na podlahu.

Klika začala poskřipovat.

Konečně! Charl vyhmátl z nejzadnějšího koutu kovově chřestící balíček. Horečně škubal olejem prosáklý hadr, který se objevil pod vrstvou voskovaného plátna.

„Do, prdele!“ zasyčel, když si ulomil nehet na ukazováčku.

Zlověstná pistole se zaleskla v rozptýleném světle lustru. Zarazil zásobník a natáhl závěr. Jeho ocelové klapnutí znělo jako balzám. Těžký, chladně známý tvar v dlani mu vrátil rovnováhu. Uvědomil si, že je úplně nahý, pokrytý jen škraloupem zasychající pěny, který brázdily potůčky potu. Svědivě to štípalo a nepříjemně napínalo kůži.

Kvílivé skřípání kliky dostalo nový, jakoby ukřivděný tón. Charl vytáhl z chaotické hromady šatů kalhoty a rychle si je natáhl. Pistoli stále v ruce. Zasykl, když si do zipu poklopce přiskřípl citlivou kůži penisu.

V kalhotách a se zbraní v ruce si zase připadal jako člověk.

Po obličejí se mu zvolna rozlil úsměv. Pozdní můra útočící na lustr bezvládně zavířila k zemi. Ani nožička už nezašklubla.

Klika unaveně skřípěla a od jejího čepu vypadávaly lesklé kovové odštěpky. Charl, než otočil klíčem, zašeptal: „Budeš moje první legální mrtvola, klikaři smradlavej!“

„Hi, hi, híf...“ zasyjél se prostorem jeho smích, když odsakoval od otevírajících se dveří.

Ve tmě za nimi se rýsovala nízká silueta. Její noha pokrčená v započatém kroku ustrnula ve vzduchu.

„Hi, hi, jen pod'... hi, hi, híf, pod' ty ... moje...!“ dusil se Charl smíchy a pistole se mu nepotlačitelným veselím trásla v ruce.

Silueta ustoupila do tmy, v níž by se dozajista rozplynula, kdyby jí nenalezly tři rychle po sobě jdoucí blesky výstřelů.

Charles vyšel na chodbu a rozsvítil. Ze tmy vyskočily dvě dlouhé řady tmavých dveří, táhnoucí se pod vysokým klenutým stropem na obě strany.

Charles se rozhlédl po útočnickovi.

Charles se přestal smát.

Charles se zajíkl a málem upustil pistoli.

Tam, kde očekával krvácející mrtvolu, stál malý chlapec.

Dvě z kulek vyrvaly do bílé omítky protějšší zdi hrbolaté tmavé krátery. Třetí vysekla černý otvor do chlapečkova čela – otvor stejně nevyzpytatelný jako mokravě houbovitá temnota v prázdných očních důlcích pod ním. Jediný rozdíl byl, že z díry po kulce prýštila vodovatá brečka, tvořící na holé nosní kosti malou peřej.

Drobné svrasklé ruce se napřáhly a v svrabovité ráně bezertých úst, rozevírajících se jako starý vřed, se zazelenaly zuby. Do rytmu toporných kroků šelestivě zapleskaly zbytky střev, vyhřezlé dírou v rozpadajícím se oblečku, visící mezi nohama nestvůry až na podlahu.

Živou polovinu Charlova obličej zkroutila hrůza do nepříčetného šklebu. Bohužel rychle zapomněl, že mrtvolka před okamžikem ustupovala před jeho úsměvem – širokým a srdečným...

Šest výstřelů se slilo v jeden. Levá ruka v lokti odpadla na koberec a žluto-bílá štěpina vyštípnutá z žebra se zasekla do protějšších veřejí. Hošíkův postup to byť ani nezpomalilo. Zbytečná pistole zarahotila o zem. Charl vystartoval k oknu. Kožená předložka mu ujelela pod nohou. Koutkem oka zachytil, že ta věc se rozběhla také, co jí krátké nožičky stačily. V rychlejším pohybu jí naštěstí bránily planějící střeva.

Vyrovnal rovnováhu, odrazil se a v chumlu prašticího dřeva a řinčících střepů vylétl do ledové tmy – z třetího patra. Náraz na zem byl drtivý; strašný.

Šplouchavé plácnutí kousek vedle však bylo mnohem horší. Okamžitě po něm se ozval písek, chřestící v rytmu toporně nelidských krůčků.

Všude tma. Zima. Mezi nárazem zuráženými zuby skřípaly zrnka písku. Skoro přehlušily neúprosně se přibližující chřestění statisíců svých sester... nebo bratrů? Míhalo se otřesenému Charlovi hlavou. Má zrnko písku bratry nebo sestry?

Teplá krev z rozražené pleše štípala do očí.

Z ničeho nic vzplálo vnější osvětlení Zámku. Jeho staré majestátné zdi vyvstaly v proudech bílého světla jako omšelé stříbřitě lesklé přízraky ze snu.

Prudká bolest v boku Charla zdvihla na nohy, přestože se domníval, že po tom pádu již nikdy nevstane.

Zařval.

Postavička, klečící těsně vedle něj, mu ze zad odrýpla kus kůže velký jako dlaň. Zášleh morového smradu Charlesovi prorazil čichová centra a málem ho znovu položil.

V hlubokém předklonu utíkal pryč, mezi blízké stromy.

* * *

Dobrou půlhodinu už ležel v nehluboké proláclině, zahrnutý masou zatuchlého, vlhce lepkavého listí a třásl se chladem a hrůzou. Mezi holými černými větvemi do sebe vpletených hustých keřů se neklidně lámaly odrazy světla Zámku.

Charlesův strach rostl okamžik od okamžiku. V mozku se mu srážely útržky chaoticky vířících myšlenek.

Nic nechápal.

Větvě do sebe ve vetru hluše narážely a silnější poryvy šustivě provívaly i opadané listí.

Když na zádech ucítil studený slizký dotek, úlekem div nevykřikl. Rázem si vzpomněl na šneky, jejichž skořápky křupaly pod koly jeho ASTONA až do těchto pozdních dnů. Stěhující se dotek pálivě zabolel. Opatrně, aby ho šustot neprozradil, si zdravou rukou zatápal po prochladlých, ledovým potem zmáčených zádech. Rameno druhé ruky, na něž se pohyb přenesl, zabolelo.

Je asi vykloubený, do hajzlu! pomyslel si.

Když mu došlo, že místo hlemýžďe svírá kostnatý lidský prst, neudržel se a zaječel.

Vytryskl z explodovavší hromady listí jako láva z vulkánu. V odlescích světla spatřil svírající se kruh podivně kymácrivých postavíček, pod jejichž nohama listí nešustilo. Mrtvolný puch ho ohnul do dávivého předklonu. Přímo před ním stála vysoká černá postava, jíž se z nasvíceného obličejě leskla polovina rozbitých potápěčských brýlí.

„Charle?“ zabublal nelidský hlas. „Vzpomínáš si na nás, Charle?“

Sir Charles Katzenslobber se hystericky rozječel a vrhl se proti postavě, mokře pableskující v poskakujících stínech rozkomíhaných větví. Odrazil se od ní zpět, jako by narazil do stromu.

„Násilí ti nepomůže, Charle! Tou nejlepší zbraní je přece úsměv. A zvlášť ten tvůj, Charle... Vlastně byl...“ Ještě než příšerný hlas zmlkl, prostředníček na čtyřprsté ruce v čtyřprsté gumové rukavici protal jako tupý šíp Charlovo nevidomé oko. Bolest Charla srazila do listí. Do tmícího vědomí mu ještě prorazila klokotavá slova: „A vlastně, teď už toho, Charle, moc k smíchu asi nezažiješ...“

* * *

Zdvojnásobíme-li dávku kteréhokoli cocktailu, přidáme k jeho původnímu názvu slovo EMPIRE. Například Manhattan Empire cocktail.

* * *

Calls' Mary byla přesná. Ne, že by se bylo nač těšit, ale za ty peníze...

A tak pět minut před devátou vyklepala na titěrné klávesnici svého klíče kód brány. Když za chvíli vyjela zpoza stromů, udivilo ji, že celý Zámek svítí. Nikdy dřív se to nestalo, a věděla, že sir Charles má radši přitímí. Hm, třeba má narozeniny a chce mě překvapit, pomyslela si.

Svého malého forda zastavila nedaleko hlavního vchodu, přímo uprostřed cestičky. Brzdy zapištěly. Elegantně vystoupila, a chůzí, z níž nemajetným vypadávaly oči a majetným peněženky, přeplula k černým dveřím, jejichž jedno křídlo bylo pootevřené. V povětří ležel kovově ztuhlý pach. Dootevřela.

„Charlesi! Miláčku! Úú... Kde jsi?“ zavolala zvonivě.

Zářivý úsměv jí ztuhl na tváři. Nejprve nepochopila scénu, která se jí z jasné prosvětlené haly brutálně zařezávala do síní. Pak vzlykla a na několik okamžiků jí povolily svěrače. Za zády jí zachřestil písek. Náměsíčně se otočila. Pohled na několik k ní komíhající postavíček, jimž přímé osvětlení vyhnalo stíny z očních důlků, z nichž na cáry modročerných tváří vytékalo cosi jako hlen, tak tento pohled jí kupodivu vrátil světu.

Několika skoky, při nichž ztratila střevíce za čtyři sta nových liber, doběhla k autu.

Klíčky naštěstí nechala v zapalování. Teplý motor okamžitě naskočil. Auto smykem přelétlo veliký okrasný trávník, jenž se v odraženém světle kulatil pod průčelím Zámku. Gejíry hlíny a rozmačkané hnědé trávy tryskající od protáčeujících se kol zavířily vzduchem.

Motor vytočený na jedničku vyl jako hříšná duše v pekelném ohni. Do předního skla zabušily větve. Na cestu se Mary trefila spíš jen zázrakem. Teprve pak rozsvítila. Postavičku vytanuvší v bílých kuzelech reflektorů už nestačila minout. Plácló to, jakoby narazila do pytle plného vody. Urvaná hlavička se rozstříkla na skle. Mary zakvičela jako podřezávaný vepř. Zuby jí drkotaly a pečlivý makeup, nyní rozmočený slzami, stékal na bílé šaty. Řítla se Charlesovým lesem a plakala strachy.

Tak tak, že nenarazila do brány, kterou před pár minutami tak bezstarostně vjela dovnitř. Štěrka vymrštěná při prudkém zabrzdění zabušil do kovu. Když v horečném chvatu vyklepávala šifru na svém elektronickém klíči, musela si jednu ruku přidržovat druhou, jak se jí třásl.

Brána se začala trhavě otvírat. Mary se křečovitě zapřela rukama do volantu, svaly napjaté k prasknutí.

„Dělej, otevři se! Prosím tě, jen už se otevři! Bože můj!“ vzlykala do poblaťování motoru. Konečně se obě křídla pomalu se sunoucí světly reflektorů rozevřela na šířku automobilu.

Mary zařadila.

V tom okamžiku něco ze tmy otevřelo dveře pro spolujezdce.

* * *

O několik měsíců později.

Policejní důstojník Wollgroover se na zadním sedadle nenápadného civilního vozu zimomřivě choulil do svého tlustého pláště. Superintendant Shitmaker odložil právě dochrchlší mikrofon vysílačky, a obrátil k Wollgrooverovi svůj utrpením rozbrázděný obličej – superintendant Shitmaker už od dětských let masochisticky trpěl svým „výjimečným“ jménem.

„Majitelem je nějaký sir Charles Katzenslobber,“ zahuhlal nachlazeně a vysmrkal se do zmuchlaného kapesníku.

„Říkal Fred,“ pokračoval, a s téměř vědeckým zájmem si prohlížel zelenavou produkci svého nosu, „teda Fred říkal, že je to masakr. Všichni přej blejou...“

Wollgroover ho probodl zhnuseným pohledem, a ne poprvé si pomyslel, že zaslouží-li si někdo takové jméno, pak je to právě tento jeho superintendant. Nomen omen.

Dál jeli mlčky. Auto pomaličku plulo mlhou. Nebýt občasného zadrnčení jazyku mokrého sněhu o podběh blatníku, dalo by se v rámci neprůhlednosti masy kolem tvrdit, že se vůz vznáší. Odbočku k Zámku nejprve dvakrát přejeli. Do třetice jeli krokem a Shitmaker sledoval krajnici s hlavou vystrčenou okénkem.

Šedý sníh zamlaskal pod koly. Minuli špinavého forda, odstrčeného těsně za otevřenou bránou k okraji cesty; propnul kolem jako přízrak Bludného Holand'ana. Před Zámkem policejní řidič prudce zabrzdil, aby nenarazil do ambulance, jež svou barvou úplně splývala s mlhou. Až v poslední chvíli upozoroval červený kříž, který jakoby nadán vlastním životem, plul půl druhého yardu nad zemí. Vůz se prudce smýkl do boku.

„Shit!“ zaklel řidič. Superintendantův výraz potemněl.

„Jéžiš, tak sem to nemyslel...!“ rozmázl mladík za volantem.

Wollgroover vystoupil. Mlhou se vznášel hořký zápach lidské nevolnosti. Během několika kroků si úplně promáčel polobotky a málem šlápl na omšelý dámský střevíc, osaměle trčící ze sněhu.

Suše pozdravil podupávající stín uniformovaného policisty, střežícího vchod. Koláče zvratků se vpíjely do sněhu všude kolem.

„Je to..., je to tam hrozný!“ tiše zajektl policajt.

Wollgroover zaťal zuby a vstoupil.

Studeně bílá, mramorová podlaha byla zhusta pokrytá drobnými černými šlépějemi. Že je to zaschlá lidská krev, pochopil, když v prostřed uviděl.... Rychle se odvrátil a začal polykat kyselé sliny, jichž měl náhle plná ústa.

V sychravém chladu obrovské, mrtvolně páchnoucí haly zavoněl dýmkový tabák.

„Hrůza, co?“ zažmoulal přes troubel doktor Starkill.

„Á, Starky!“ zahlušeně pozdravil Wollgroover, „nemáte náhodou cigaretu?“

„Bile, pocem!“ houkl doktor na dlouhovlasého mladíka v bílém plášti. „Dej, prosím tě, tady Woodymu cigáro! Zdá se, že akutně potřebuje dávku čerstvého kouře!“

Policista si nechal připálit a lačně zašlukoval. Oba si všimli, jak se mu chvějí prsty.

„Zima, že?“ řekl Starkill a vrásčitý, špatně oholený obličej se mu stáhl v neveselém úsměvu. „Nejhorší je to támhle vzadu pod schodištěm, pojď se na to radši mrknout hned, ať to máš za sebou všechno naráz.“

„Servus, šéfe,“ hlesl malý mužík v nepadnoucím vybledlém, kdysi snad modrém kabátu, který pod schodištěm drtil v zubech obrovský doutník, dýmající z ledovce jeho bílého obličeje jako horizontální komín.

Wollgrooverův pozdrav nebylo slyšet; spíš jenom zaklapal čelistmi. Vrhnutí se ubránil jen s nadlidským vypětím vůle. Už za ta léta u policie viděl lecos...

Trhaně se několikrát za sebou zhluboka nadechl. Obláček páry zvolna stoupal k mahagonovému zábradlí schodiště.

„Co ty nápisy. Je to krev?“ ukázal bradou na zeď.

„Asi jo,“ lakonicky odpověděl doktor. „Jinak divný, že? To ‚BRAIN EMPIRE COCKTAIL‘ by se ještě dalo pochopit, ale ‚VESELÉ VÁNOCE PŘEJÍ VAŠE RYBY!‘ nebo támhleto...!“ kývl dýmkou k roztřeseným, zaschlými kapkami vroubeným písmenům ‚SMRT NENÍ Z LÉKAŘŮ TEN NEJLEPŠÍ!‘

„Museli to udělat blázni,“ oťásl se policista v modrém plšáku a na vteřinku stočil oči k servírovacímu stolku, na kterém ležela mužská a ženská hlava, s temeny roztríštěnými do zubatých děr, a stál špinavý skleněný džbán s černošedou svrasklou sedlinou na dně, z níž trčelo několik upadaných plastických brček, a na jehož obrušě bylo navlečené vyschlé kolečko pomeranče.

Doktor palcem přes rameno ukázal k hrůzné scéně ve středu haly: „Podle těch šlápot to spíš vypadá na šílenou mateřskou školu.“

Wollgroovera zamrazilo.

Nejvyšší Voják shlížel z okna své kanceláře do úpravného parku, plného žlutých kulatých laviček, které z pátého patra v okolní zeleni vypadaly jako rozvité slunečnice; Nejvyšší Voják v nich už po dlouhá léta viděl spíš sežehlé stopy po termických granátech. Občas ho napadlo, jak by to doopravdy vypadalo, kdyby tam dolů jeden hodil.

„Seržante!“ kývl na uniformu stojící v pozoru u dveří. „Všiml jste si,“ pokračoval, když došla k oknu, „všiml jste si těch dětí, co se tu poslední dobou potloukají po parku?“ Zakroutil hlavou a aniž by čekal na odpověď, znovu se rozhovořil: „Dnes do mě jedno z nich vrazilo; skoro bych řek, že naschvál..., asi mi chtělo ukrást peněženku, hodinky nebo..., ech, co já vím! Kam ten svět spěje! Doufám, že to jsou dívky, protože nevím jak bychom s takovýmhle materiálem budovali Armádu..., to tedy opravdu nevím.“ Očima zafixoval jednu z několika od sebe téměř neodlišitelných postaviček v kabátech až na paty a velikých rybářských kloboucích s tak prověšenou krempou, že spolu s vztyčeným límcem pršáku tvořila kolem obličeje neprůhledný kruh.

„...a hrozně zapáchal, tedy ten, co do mě vrazil,“ oťásl se Nejvyšší Voják, „vůbec se mi zdá, že to tady poslední dobou nějak zapáchá, co, Seržante?“

„Ano, pane!“ odpověděla uniforma.

„Když ho hoši z mé ochranky odháněli, řekl jsem mu: Kdo se málo myje, s cizím nosem šije! Dobré, co?“ samolibě se usmál Nejvyšší voják. „Kdo se málo myje, s cizím nosem šije!“ zopakoval pomalu a s důrazem na každou přízvučnou slabiku. „To mě napadlo, jen co jsem ho ucítil!“ Nejvyšší Voják se hrdostí nad sebou samým až zapýřil.

„Ano, pane!“ odpověděla uniforma.

„Co, ,Ano, pane!‘ ?“ zvedl oči Nejvyšší voják.

„Ten..., ty, ty verše, jako... jako, že sou dobrý, pane!“

„...Aha! Hm.“ Nejvyššího vojáka na pikosekundu zamrzela ta dokonalá vycepovanost; ten dril s nímž nízké šarže z povolání jednájí s Nejvyššími — to ,Ano, pane!‘ je stejné v případě, kdy má podat kancelářskou sponku, zastřelit dezertéra..., a nebo zrovna pochválit verše nadřízeného.

„Pak jsem na toho malého tuláka ještě zavolal, ať si jde alespoň jednou za čas zaplavat do moře, ... no, asi nemá moře rád; zamotal se a málem upadl,“ Nejvyšší Voják se odmlčel, „ale nejspíš byl pod drogama. Kdo by neměl rád moře! Co?“ rozšafně si popotáhl blůzu stejnokroje. „Já mám jinak, a to si pište, Seržante, děti v oblíbě – jsou to přece budoucí Vojáci! (Nejvyšší Voják vždy vyslovoval slovo ‚Voják‘ s velkým V.) Ale víte vy vlastně, Seržante, kdy se z dítěte teprve stane člověk, co?“ oslovení natáhl tak, že to znělo spíš jako „Seržáne“ a tentokrát si na odpověď počkal.

„Ne, pane!“ odpověděla uniforma.

Podle **Řádů** nemohla být jiná – standardní hlasitostí i obsahem.

Nejvyšší voják si založil ruce za záda a zhoupal se na patách, přičemž jazykem přes našpučené rty prdlavě vytlačoval vzduch.

„Tak dobře poslouchajte, Seržante!“ významně se odmlčel a obočí mu vylétla do půli čela. „Z dítěte se samozřejmě stane člověk až tehdy, když vstoupí do Armády! (Slovo ‚armáda‘ Nejvyšší voják vyslovoval také s velkým písmenem a navíc tučně, asi takhle – **Armáda**.) Z toho plyne, že některé děti jsou lidmi jen po dobu základní služby, a jiné se lidmi nikdy nestanou. No, těch je naštěstí minimum...“ Nejvyšší Voják zvedl hlas: „Pamatujte si, Seržante, jen v Armádě jsou lidé! Jen v Armádě!“

„Ano, pane!“ odpověděla uniforma.